

Arrest

nr. 116 741 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegeedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Bij arrest nr. 102475 van 6 mei 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van het commissariaat-generaal verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verwijst de verzoekende partij kort naar haar asielmotieven. De Raad stelt vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 EVRM, en de artikelen 4 en 19 van het Handvest dan ook niet aannemelijk.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 juni 2013 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op

het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen in het verzoek tot horen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar de stukken en stelt in antwoord op de beschikking dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid inhoudt. Er zijn volgens de verzoekende partij twee trappen: vooraleer de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan en in bepaalde gevallen moet nemen, moet eerst een afweging worden gemaakt of het bevel niet in strijd is met een hogere rechtsnorm. Dit is niet gebeurd, dus behoudt zij het nut om haar beroep behandeld te zien, want de verwerende partij motiveert niet waarom het bevel genomen wordt zonder schending van hogere rechtsnormen, zodat de verzoekende partij nu niet weet hoe zich te verdedigen. Vervolgens is de motivering in de beschikking dat artikel 3 van het EVRM gelijkgesteld kan worden aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij niet juist: het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat naast de definitie in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet ook de gevallen in 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onder artikel 3 van het EVRM vallen, dus de definitie van mishandeling veel ruimer is dan wat in de vreemdelingenwet staat. Zij verwijst ook naar het gelijkaardig artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, dat dezelfde bewoordingen bevat, bescherming tegen mishandeling, maar artikel 52 van dit Handvest voegt daaraan toe dat dit de bescherming zoals in artikel 3 van het EVRM is, maar ook een ruimere betekenis en bescherming kan verleend worden. De verwerende partij heeft niet alle gevallen van artikel 3 van het EVRM onderzocht. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd wanneer enkel verwezen wordt naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad. Zij meent dat zij haar belang behoudt en verwijst naar haar schrijven van 20 juni 2013.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking en stelt dat het betoog van de verzoekende partij bijzonder theoretisch is, maar dat zij nalaat aan te tonen dat ze de bescherming van één van die internationale bepalingen zou kunnen genieten, zodat haar kritiek op de beschikking zinledig is.

De verzoekende partij stelt hierop voor de concrete elementen te verwijzen naar haar verzoekschrift.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2.5.1 Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 27 augustus 2013 de schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarmee artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert, waarbij zij middels een uitgebreid theoretisch betoog over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9ter en 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, meent dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft verricht, een verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad onvoldoende is en voor wat betreft de concrete elementen verwijst naar haar verzoekschrift. Dit betoog van de verzoekende partij kan echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hiervoor wordt in de eerste plaats verwezen naar wat hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 17 juni 2013, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, werd vastgesteld. Vervolgens duidt de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zich vluchteling heeft verklaard en zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een *door artikel 3 van het EVRM* verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.5.2 Te dezen stelt de verzoekende partij voor wat betreft “de concrete elementen” te verwijzen naar haar verzoekschrift. In haar inleidend verzoekschrift haalt zij onder het kopje “feiten” haar asielrelaas aan zoals samengevat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 16 januari 2013 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en zij beperkt zij zich onder het kopje “middelen” tot de loutere stelling dat “de verklaringen van verzoekende partij een meer dan voldoende graad van ernst (...) (vertonen) om te kwalificeren als een (ernstig risico op) onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”. Zij duidt hierbij Ghana aan als haar land van herkomst.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. De algemene situatie in Ghana en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij werden reeds onderzocht in de fase van de behandeling van haar asielaanvraag. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 102 475 van 6 mei 2013 immers vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken, zij zelf verwarring zaait over haar identiteit en nationaliteit en dat ook niet blijkt dat zij geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten in het land van herkomst. Het komt de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Ghana. Bij het zich herhaaldelijk baseren op haar asielrelaas en het te dezen loutere uiten van de stelling dat “de verklaringen van verzoekende partij een meer dan voldoende graad van ernst (...) (vertonen) om te kwalificeren als een (ernstig risico op) onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 (van het EVRM)”, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 17 juni 2013 werd aangegeven en zij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Een miskennis van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan hierbij niet vastgesteld worden.

Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat ook het uitgebreide, hoe dan ook rechtstheoretische, betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9ter en 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, en voor zover zij middels het ter terechtzitting verwijzen naar haar verzoekschrift voor wat betreft “de concrete elementen” tevens doelt op de verwijzingen bij dit rechtstheoretisch betoog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europees Hof van Justitie, alsmede naar rechtsleer en een handboek van het UNHCR, geen afbreuk kan doen aan de voorafgaande vaststellingen. Hierbij wordt erop geduid dat in voormeld arrest van deze Raad waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd in het kader van het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming verder het volgende gesteld: “Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”, hetwelk evenzeer omvat dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verliest uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een verder onderzoek naar “de gevallen van artikel 3 van het EVRM”, dan wel een ruimere bescherming, zouden aantonen. Voorts staat het de

verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Daarnaast blijkt nergens uit het dossier dat de verzoekende partij enige elementen heeft aangebracht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetwelk naar het theoretisch betoog van de verzoekende partij tevens onder “de gevallen van artikel 3 van het EVRM” zou ressorteren, laat staan dat zij aantoont dergelijke aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen te hebben ingediend. Dienvolgens kan aan de verwerende partij niet verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht, wat zij niet kan doen bij gebreke aan medewerking van de verzoekende partij. De verzoekende partij vergenoegt zich thans te stellen dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft verricht en een verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad onvoldoende is, maar laat hierbij na de vaststellingen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze van - in navolging hiervan - voornoemd arrest van de Raad, waaraan kracht van gewijsde kleeft, te weerleggen. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, kan niet gevolgd worden.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij *in casu* bij het louter theoretisch verwijzen naar een aantal Europeesrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de persoonlijke situatie, evenmin aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

2.5.3 Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting tenslotte verwijst naar haar “schrijven van 20 juni 2013” en kan worden aangenomen dat zij hierbij doelt op haar vraag tot horen zoals aangetekend verstuurd op 21 juni 2013, dient opgemerkt dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

2.6 Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET